

gelseerne for at iværksætte konfrontation føjes en bestemmelse, der bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved gennemførelse af konfrontationsparade.

Udvalget har i tilknytning til sit forslag om en bemyndigelsesbestemmelse omtalt en række almindelige principper for afvikling af konfrontationsparader. Det gælder bl.a. om betydningen af, at et vidne før en konfrontation har givet et signalement af den formodede gerningsmand eller udpeget den pågældende fra et fotografi. Som et andet eksempel kan nævnes spørgsmålet om den praktiske fremgangsmåde ved afhøring af et vidne efter en konfrontation. Udvalget anbefaler, at de anførte principper indgår ved fastsættelsen af de administrative regler på området.

Endelig opfordrer udvalget til, at der sker en tydeliggørelse af retstilstanden i tilfælde, hvor forsvareren har fået meddelelse om tidspunktet for foretagelsen af en konfrontation eller lignende efterforskningsskridt, jf. retsplejelovens § 745, stk. 3, men ikke har mulighed for at overvære den, f.eks. på grund af andre gøremål. Giver forsvareren udtryk for et ønske om at overvære konfrontationen, vil det være naturligt, at denne udsættes til et tidspunkt, hvor forsvareren har mulighed for at være til stede. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor gennemførelsen af konfrontationen ikke kan eller bør udsættes.

Udvalget foreslår på den baggrund, at det i retsplejelovens § 745, stk. 3, præciseres, at politiet, når gennemførelsen af en konfrontation ikke kan eller bør udsættes, kan gennemføre konfrontationen uden forsvarerens tilstedeværelse. Også i disse tilfælde bør forsvareren straks underrettes om det foretagne.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i, at efterforskningsskridt i form af konfrontation som udgangspunkt bør lovreguleres.

Justitsministeriet er samtidig enig i, at der ikke bør ske lovregulering af de af politiets efterforskningsskridt, der alene retter sig mod en første identifikation af gerningsmanden, og hvorved politiet ikke videregiver oplysning om, at en bestemt person har begået eller er mistænkt for et strafbart forhold. Justitsministeriet lægger i den forbindelse i lighed med udvalget vægt på, at sådanne efterforskningsskridt på så afgørende måde adskiller sig fra den direkte konfrontation og konfrontationsparaden, hvor en bestemt person af politiet fremstilles som mistænkt for vidner, at de ikke er egnede til regulering i forbindelse hermed. Justitsministeriet deler også udvalgets opfattelse, hvorefter

en regulering heller ikke i øvrigt kan anses for nødvendig.

Som anført af udvalget bør der ved udformningen af betingelserne for at gennemføre konfrontation sondres mellem konfrontationsparaden og den direkte konfrontation. Der bør således stilles skærpede krav, hvor der er spørgsmål om at gennemføre en konfrontationsparade, idet konfrontationsparaden må anses for at være særligt indgribende i den personlige integritet.

Justitsministeriet kan på den baggrund tiltræde udvalgets forslag om udformningen af kriminalitetskrav, mistankekrav og indikationskrav ved konfrontationsparade, jf. herved pkt. 4.2.1. ovenfor.

Som anført af udvalget kan der rejses spørgsmål om behovet for lovregulering af den direkte konfrontation, hvor politiet fremstiller en mistænkt person for et vidne. Justitsministeriet finder det dog i lighed med udvalget rigtigst, at der sker en lovregulering, idet et sådant efterforskningsskridt må antages at udgøre et straffeprocessuelt tvangsindgreb. De af udvalget påpegede forskelle mellem konfrontationsparaden og den direkte konfrontation bør efter Justitsministeriets opfattelse afspejles ved udformningen af betingelserne for foretagelse af disse indgreb, idet kriterierne for den direkte konfrontation bør være væsentligt mindre restriktive end de foreslåede betingelser for afholdelse af konfrontationsparade. Justitsministeriet kan på den baggrund tiltræde udvalgets forslag om udformningen af kriminalitetskrav, mistankekrav og indikationskrav ved direkte konfrontation, jf. pkt. 4.2.1. ovenfor.

Justitsministeriet finder, at kompetencen til at træffe bestemmelse om foretagelse af konfrontation fortsat bør tilkomme politiet. Justitsministeriet er endvidere enig i, at bestemmelsen i retsplejelovens § 746, stk. 1, om adgangen til at forlange rettens afgørelse af tvistigheder om lovligheden af politiets efterforskningsskridt må anses for tilstrækkelig til at sikre domstolskontrol med politiets efterforskningsskridt. Der foreslås derfor ingen ændringer i de gældende regler om kompetencen på dette område.

Justitsministeriet er også enig i, at den mistænktes samtykke til gennemførelse af konfrontation kan have betydning, idet det som anført af udvalget i nogle tilfælde kan være i den mistænktes egen interesse at medvirke ved en konfrontation. Justitsministeriet kan derfor tiltræde udvalgets forslag om, at der tillægges et samtykke den betydning, at de foreslåede materielle betingelser for gennemførelse af en konfrontation ikke skal iagttages i sådanne tilfælde. Justitsministeriet er i den forbindelse enig i, at det af retssikkerhedsmæssige grunde må foretrækkes, at samtykket så vidt muligt foreligger skriftligt.